

[Albrechtsen]

de hr. Per Stig Møller; det kan ikke nytte, han ryster på hovedet. Han stod heroppe og sagde, at man forbeholder sig adgangen til at bruge disse våben som gengældelse, og heroverfor står, at Danmark klart og utvetydigt har skrevet under på, at man under ingen omstændigheder nogen sinde vil tage disse våben i anvendelse. Så enkel er sagen.

Hr. Per Stig Møller og andre taler om, at man skal passe på ikke at tage ensidige skridt fra dansk side. Ja men disse skridt er jo taget. Man diskuterer, som om Danmark ikke havde underskrevet Genèveprotokollen. Man diskuterer, som om det, det drejede sig om, var at tage stilling til, om man skulle underskrive Genèveprotokollen, om man skulle tage dette ensidige skridt. Men man har taget dette ensidige skridt. Man vil bare ikke vedstå det, og det erkender hr. Per Stig Møller blankt. Dermed kan man dog sige, at hr. Per Stig Møller er den eneste af de borgerlige ordførere, som på dette punkt ikke er gennemgribende hyklerisk. Han er kun dobbeltmoralisk, ligesom de andre også er det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 24:

Forslag til folketingsbeslutning om at fjerne ethvert dansk bidrag til atomvåben.

Af Thoft (SF) og Albrechtsen (VS).
(Fremsat 10/10 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Forsvarsministeren (Engell):

Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, har jeg tidligere i forbindelse med besvarelsen af spørgsmål fra folketinget og fra folketingets forsvarsudvalg haft lejlighed til at redegøre for, i hvilket omfang Danmark gennem betalinger til NATOs fællesfinansierede infrastrukturprogram i de sidste 23 år har ydet bidrag til visse faciliteter til brug for atomvåben i Vesteuropa. Man kan derfor sige, at det for så vidt er en gammel sag, forslagsstillerne har taget op, og der er efter min bedste overbevisning ikke sket noget nyt, som kunne begrunde en ændret holdning til disse faciliteter.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at fastslå, at Danmark over NATOs infrastrukturprogram aldrig har betalt til selve atomvåbenene; det ville falde helt uden for infrastrukturprogrammets rammer. Det, der finansieres over infrastrukturprogrammet, er, som jeg tidligere har oplyst, visse støttefaciliteter såsom vedligeholdelses anlæg, bevogtnings- og alarmanlæg o.lign. De infrastrukturbidrag, som vil være omfattet af det forslag til folketingsbeslutning, tinget her har til behandling, medgår altså i vidt omfang til foranstaltninger til sikring imod terrorister og imod femtekolonnefolk eller fjendtlige landes agenter eller specialstyrker. De infrastrukturprojekter inden for den kategori, der er omfattet af forslaget, og som kan forventes gennemført i de kommende år, er netop især sådanne sikringsanlæg. Det vil være vanskeligt på en rimelig måde at begrunde over for navnlig vore allierede, at vi ikke ønsker at bidrage til sådanne foranstaltninger. Når man i øvrigt skal vurdere de mulige konsekvenser af en vedtagelse af beslutningsforslaget, er det vigtigt at slå fast, at der i hvert fald er én afgørende forskel på dette forslag og folketingets tidligere beslutninger om bidragene til anlæg for de nye mellemdistanceraketter. Denne forskel knytter sig navnlig til de konsekvenser, som en beslutning om at fjerne ethvert dansk bidrag til anlæg for atomvåben ville få i forhold til NATOs strategi.

Den tidligere beslutning om, at Danmark ikke længere ønskede at betale infrastrukturudgifter i forbindelse med opstillingen af de 572 mellemdistanceraketter, finder sin begrundelse i, at et flertal i folketinget ikke længere er overbevist om nødvendigheden af